

Arrest

nr. 147 683 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in. Op 25 oktober 2012 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Op 10 september 2012 besliste verweerder om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 20 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Op 19 augustus 2013 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.4. Op dezelfde dag gaf verweerder verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de hier bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654) De exceptie wordt verworpen.

In de mate de verwerende partij verder aanvoert dat het in casu gaat om een herhaald bevel, zodat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van dit bevel, merkt de Raad op dat de verwerende partij het te dezen nuttig en klaarblijkelijk noodzakelijk heeft geacht om aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, waarbij zij noodzakelijk opnieuw is overgegaan tot de belangenafweging voorgeschreven bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat het om een identieke situatie zou gaan als voorheen. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert daarbij aan dat *"de verwerende partij diende, bij het nemen van de huidige beslissing rekening te houden met de beroepsmogelijkheden waarover verzoeker beschikt."*

3.2. Daargelaten of de uiteenzetting van het "middel" kan worden beschouwd als een middel in de zin van artikel 39/68, §1, 4° van de vreemdelingenwet, voert verzoeker als enige grief aan dat rekening moest worden gehouden met de beroepsmogelijkheden waarover verzoeker beschikte. Daargelaten dat niet geheel duidelijk is wat verzoeker precies bedoelt met het feit dat er rekening moest worden gehouden met de beroepsmogelijkheden, stelt de Raad vast dat verzoeker in staat was nuttig en tijdig beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt bijgevolg samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT